

¹⁰ Стефанов, В. „Под игото“ – от страничния ъгъл на три образа. // Творбата – безкраен диалог. – София, 1994.

¹¹ Стефанов, В. Цит. съч.

¹² „Рицарска природа“ според повествователя, „моят хубав рицар“ според Рада, „рицарство“ според самия Огнянов.

¹³ Чобанов, Г. Куртоазно-рицарският модел в романа „Под игото“. // Сб. „Под игото“ на Иван Вазов. Критически прочити. – Шумен, 1996. Макар и да има своите основания, куртоазно-рицарският модел е само един от няколко разпознаваеми генеративни модела на „Под игото“. И неразбирането на тази му природа като съзнателен авторов избор е в основата на недоуменията и критиците. Именно в органичното преплитане и съчетаване на различни модели, както и в ироничното им преобръщане, в играта с жанровите определености, според мен е една от полуките на романа, доколкото той се оказва по-богат от жанровите етикети, които непрекъснато се опитваме да лепим по него.

¹⁴ Представата за Мария Магдалена като разкаялата се грешница от Евангелие на Лука, гл. 7, добива широка популярност и е окончателно затвърдена от папа Григорий Велики през 591 г., макар че православнието отрича идентичността между двете жени, а от края на 60-те години на XX в. католическата църква се опитва да ревизира това схващане. Независимо от това, в популярните представи, формирани и под въздействие на творбите на изкуството, образът на каещата се блудница се идентифицира с Мария Магдалена като най-преданата и непоколебимо вярна сред приближените на Христос (неподдала се на страха и обезверението, обзели останалите му ученици след смъртта му). По тази причина тя е единствената сред множеството следващи го неотлъчно до смъртта му жени, която е провъзгласена от църквата за „равноапостолна“ (т.е. равна на светите апостоли мъже).

¹⁵ За подробности вж.: Ангелова-Дамянова, С. Езикът на разделението или разделението на езиките (Аспекти на метаезиковата проблематика в българската литература от 90-те години на 19 век). // *Български език и литература*. 2004, кн. 1.